

Köleci Yasa 14

– Bayram KAYA · 27 Ağustos 2017

Üreten grup emek güçlerinin bir araya gelip uzmanlık mesleklerini ittifakın gücü yapmaları ile toplumsal güç totem meslekleri oluşmasından bu yana hep vardır. Ama bir toplumsal güç veya totem mesleği veya ittifaklardan hiç biri dışardan bir finansmanla, dışardan bir sponsorla, dışarda bir hür teşebbüsle ya da dışardan bir taşeron vs. ile organize edilmemişlerdir.

İlk başta bir sürecin parça durumlarını bir arada dayanışıp girişen kişiler gücü grup gücü olukla sağlama hareketiydi. Sonra da üreten hareket içinde o üretimin parça işi içinde bir kendi kendine organize oluşla finansörlüktü (destekti). Kendi kendisine organize teşebbüs içinde uzman oluşla bulunur olan, üreten emekler koalisyonuydu, Emekler değişimi olmaktan öte hiçbir şey değildiler.

Günümüzde üreten ilişkiler büyük oranda tam bir uzmanlık alanıdır. Ama yine de kimi mesleklerde kişi o mesleği baştan sona yapabilir durumdadır. Bu yetenek kuşkusuz ki toplumsa yapabilir ligin kişi ve kişilere toplumsa yansıma içinde genetik aktarımların geçişmesiydi. Her bir insan artık grup emek gücü yerine, kimi mesleklerde toplumsal güçle donanan bir emek gücü ile donanımlıydı.

Bu toplumsa güçlü kişisi donanımlar nedeniyle köleci sistemden bu yana grup totem mesleği "baba mesleği" düzeyiyle anılır oldu. Yine de işin özü şudur: tüketmek için değişilebilir, farklı bir kullanım değeri üretmek gerekti. Ve üretilenini de kişiler tüketmek zorundadır. Üretilen ve biriken bir otomobil kendiliğinden başka bir otomobili üretmiyordu. Yarın yine tüketim yapması için yeniden ve yeniden yine üretim, yapılması gerekeceğinden ancak süreç akış yapacaktır.

Değilse organize emek güçleri girişmeli sürece finansman gibi uyduruk araçlar sokmak, sürecin esası ve amacı değildi. Finansman gibi, temel kolektif çevrimli toplum gücünü sömüren sahiplikler; bu ana sürecin içine enfeksiyon oluşla sokuldular. Paranın emekler gücü arasında kolay ve hızlı bir değiştirme aracı olması yerine; paranın birikme gücünü, emek güçlerini satın alama ve üretim hareketinin ana nedeni yapıldı. Artık kişiler para kazanmak için çalışıyordu.

Para her şeyi satın alıyordu. Bu dünyayı da öte dünyayı da satın alıyordu. Para tarlayı ekip biçmiyordu ama tarlayı ekip biçen gibi gösteriliyordu. Para kimdeyse akan suyun başında o vardı! Hâlbuki tek başına bir kişi bir ev dolusu parası pulu da olsa, sabah kalkınca bahçede çalışmak zorundaydı. Çünkü para bahçede çalışmazdı. Para üretim gücü ve üretim nesnesi değildi. O emek gücü kadar bir değer atfiyet olmakla emek güçlerinin değişimi içinde hızlı bir ateşleyiciydi. Değiştirmeye konu oluyordu.

Böyle olunca eşit emek güçlerini temsil eden saymaca bir nicelikti. Saymaca olan bu niceliğin karşılığı bir emek gücü, ortaya konmadan; karın doyurmayan paranın hiçbir kıymeti harbiyesi ve hükmü yoktu. Bu

nedenle karşılığı üretilmeyen paranın; ne artması (kârı), ne eksilmesi (zararı) ne de aktif oluşu vardı.

Bir birim emek bir liraysa on birim emek on liraydı. Üretilen birim kadar para vardı ve değişimle vardı. On birim emek tüketilmekle, on lira işlevsiz kalırdı. İşlevsiz kalanı siz bir yanıltma üzerinde işlev gibi sürdürürseniz sömürü ve paranın saltanatı olan egemenlik başlar. Her şey tersi olur. Çalışan aç kalır. Parası olup ta, üretmeyen doyar!

İnsanlar arasındaki emek gücü değişimleri yerine para gücü üretim hareketinin kendisiymiş gibi yansıtılmasıyla sürece işlerlik verilmesi; süreci tam bir içinde çıkılmaz, durumun anlaşılması yaptı. Süreci, sürecin içinde olmayana erg ti (indirgemeydi). Böyle olmakla paraya esaretti. Para üretmediği halde ürettiymiş gibi sanal bir görüntü kazandı. Diyalektik ve tarih sellik unutuldu. Akıl unutuldu.

Sürecin kolektif amacı olan bir arada sağlatma; emekler değişimi, ittifakı deklarasyonlar unutuldu. Karşılıklı üretim yapma bilinmez oldu. Karşılıklı üretimin irade gücü ve takdir etmesi (karar alması) sürece katılıp süreci yönetir olması, insan olması vs. hep unutuldu. Unutulanların yerine, bilginin yerine para kondu. Para kazanma kondu. Süreç bambaşka yansır olmakla insan kendisine toplumuna tarihsel bilincine yabancılaştı.

Para kıldığı emek gücüyle; karşılıklı üretim yerine para amaç oldu. Para tapılır her türden elde edilir bir nesne halini aldı. Paraya kâr sağlatma gibi yalancı illüzyonlar verildi. Emek sömürüsü daha bir vahşi biçim aldı. Bir liralık emek gücünüz diğer bir liralık emek güçlerinden her hangi birini almakla tükenecekti. Oysa ortada emek güçleri tükense bile, ortada emek güçleri hiç olmasa bile para durup duruyordu!

İşte karşılığı olmadan, kendisi değişilebilir bir emek gücü olmadan durup duran para, sürece akış yaptırdı. İnsan üretmeden önce birbirine altın verip üretim yaptırmıyordu. İnşanın girişmesi içinde altın gümüş gibi para ifade eder emtia yoktu. Olamazdı da. Bu tür emtia hiçbir şeyin ne bulucusu oldular. Ne üreticisidirler. Bunların süreç içinde araç olması olasıdır. Ama bunların bu tarz aktiflik içinde olmaları, inşanın temeline kökten aykırıdır. Sömürü için biçilmiş kaftandır.

Zenginliği olukla, güç yetmezliğe ulaşan hiçbir kişi kendi emek gücü değerli çabası içinde hiçbir zaman toplum gücüne ve toplumun sentez gücü olan uzmanlık sahipliğine asla ve asla erişemez. Öyleyse zenginliği olukla kişilerin; toplumun gücüne ve toplumun sentez gücüne ulaşmış olan sahiplikleri nasıl izah edilecekti. Birim süreçte daha fazla üretmekle, filan bunlar izahı kabil şeyler değildir. Çünkü birim zamanda üretimi artıran durum da, toplumsal güç ve toplumsal zaman katkılı olmak zorundadır.

Soruyu kestirmeden toparlayalım. Kendi emek gücü payı kadar katılımla, bir organizasyonu ortaya ancak koyabilir olmanın süreci içinde girişmeye başlayan kişiler vardı. Yüz kişinin bir birimi üreteceği aynı başlangıç içinde; nasıl olur da, ancak yüz kişinin ortaya koyduğu bir birimlik zaman içinde yüzde bir

pay üretmesi gereken kişimiz; bu yüz birimlik işin sahip olabilirdi?

Bu ancak ve ancak mal mülk sahipliği adı altındaki illüzyonla olası olurdu. O yüz parça işi sentez eden "bir birimlik alana" siz burası benim demenizle bu olası olurdu. Bunu demek içinde araya birçok geçiş ritüelleri uygulayacaktınız. Bu ritüel El mana anlayışı olmakla adım adım mantık anlayışı olukla kişiler arası iman (ahit) deklarasyonu olacaktı.

Yüz parça durumla işleyiş alanı olup; bir birim organize iş ortaya koyan alanı kamu (kolektif) ortaklık olmak yerine El'in mülkü yapacaktınız. El'in mülkünü de El'e keyfi dağıtacaksınız. Sürecin geçiş ritüeli buydu. Bu ritüel içindeki mana oluşması uzun tartışmalar eşliğinde akıl fikir ve düşünce çevrimli obje biçimlemesi haline getirilecekti. El gücü gibi sömürü için kullanılan, devlet olan (kolektif emekler gücü toplamı olan) güç te, günümüzde bunu aynı şekliyle olası kılacaktı. Bunlar bir gerekliliğin enfeksiyonlu edilmesi idi.

İttifakların ve kişilerin bir gelişim seyri vardır. Bu seyrediş içinde kişisi mal mülk sahipliğini uygulamaya koyacak düşünce kolektif sahiplikle çatışır. Önce olan gelişmenin parçası olmayan sonra olanla çatışır. Önce olan yanında sonra olanı kişilerin kendi içlerine sindirmeleri gerekir. Ve bu düşünceye zihinsel oluşla kişilerin alışma yapmaları gerekir. Böylece yeni sürecin bir tartışma evresi vardı.

İşte bu evreler akış yapılacak duruma göre geçiş ritüeli olan durumdur. Her bir parça uzlaşısı bu ritüelin sonradan ortaya konan uzlaşılara göre ritüelin parça aşaması (figürü, rekâti, ayini, motifi vs.) olur. Yani bir ritüeli tekrarlayan süreçler oluşur. İnsanları ısındırma aşamasıdır bu. Bu aşama içinde ortak sahipliği olan fiil süredurumlara "Burası El'in toprağı. Burası El'in mülkü. Burası El'in sahipliği ve burası El'in tasarrufu" gibi henüz fiili olmayan düşünce halindeki imanı ya da ahdi oluşun sözlü tekrarlarıydı.

Bu tekrarlar düşünce olan duruma alışmanın şهادet ligidirler. Bu tanıklığın anlamını tartışıp ortaya koydular. Ortaya konan görünürdeki öz "El'in mülkünü kullarına ayırım yapmadan istediği gibi takdir edeceği vaadinde" bulunmuş olmalarıydı. Kolektif olanı parçaladığınız zaman kolektif bağ enerjisi ortadan kalkardı. Kolektif bağ enerjisi olması gereken zorunluluk olmakla toplumsal bağ enerjisinin yaptırın güç olmasının adına El sahipliği dendi. El hakkı denmenin süreç illüzyonları başladı

İşte bu tekeli olan ittifakın ilk parçalanmaya gidişi ve ilk alicengiz oyunu olur kapısının aralanmasıydı. Aynı El ittifaklı mana süreci; "devlet vatandaşları arasında ayırım gözetmez" kriptolu transkripsiyondu. Günümüz ihaleleri de, El gibi hükümetlerin tasarruf ve iradesidirler. Bu tasarruf ve irade nereden ileri geliyordu? Hiç kuşku yok ki birbirine gerekme ortak üretim gücü olan uzmanlıklar sentezinden ileri geliyordu.

Hiçbir genel yararı gözetilmeyen özelleştirmelerde, hiçbir genel yarar ortaya çıkmaz. Devlet bugün, devlet ihaleleri içinde yaptığı kayralarla ve özelleştirme içinde yapılanlarla yeni tip El kayralı efendiler

yaratmaktan öte bir şey değildir. Bu kayralar sözde siyasi, hukuki eşitliği olan vatandaşlarına rağmen; tıpkı El'in keyfi rızık saçan kayırmaları gibi açıktan olmayan ama gizli gündemle olan kayırmalar içinde yapılmaktadır. Akralarına, oğullarına, yandaşına; "bunlar siyasetçinin oğlu, kızı, akrabası vs. diye devlet ile iş yapmayacaklar mı? Ayağı altında ihaleler kapılmaz mı? İhale şartları bunlara göre olur. Şart name bunlar kazansın diye 156 kez değişmez mi? Papatya efendiler gider, badem efendiler gelir.

Hatta ihaleler saydam (herkese açık, görünür) olmadığından ihaleye fesat karışır. Yandaşlar kendi adlarına ihaleye katılır. İhale edenle danışıklıdır. İhale şartnamesine göre katılımcılar ihale yapana (kayırmacıya) teklifi verirler. Güya taahhüt sunarlar. Zarflar açıldıktan sonra gerçekleşen en iyi teklif şartlarının, beş kuruş fazlasını yandaş zarfı içiyle değiştirmek kaydıyla ihale yandaşlara kalmaz mı?

Siyasetçilere bu haksızlıkları sorarsak, aynen lümpen propagandistlerin; "inancın özünde bu yoktur. Bu inancın (ihalenin) içine sonradan sokulmuş olan bir bidattir (fesattır) " dedikleri gibi demezler mi? Bilmesinler ilik oyunu oynadıkları gibi siyasetçiler de aynı kripto transkripsiyon taktikleriyle; " böyle bir kayırma; böyle bir şey olmaz" demezler mi? "Bak anayasamız ne diyor; her kes yasalar karşında hür ve eşittir" demezler mi? Bu süreç aynı plânın gelişen düzlem içinde her düzlemle uygulanışydı.

İktidarda da olsalar, muhalefette de olsalar; demokrasi de olsa; siz bilmezi süreç içinde olduktan sonra; başka başka yollardan da olsa süreç köleci sistemin düdüğünü çalar. İktidar da muhalefet te aynıdır. Sistemin lümpenleri, sistem yararına konuşurlar. Sistemin meşru tavassutçucu El'dir. "Her hâlimizde, her tavrımızda, her davranışımızda, bu tavassutla; iman-ı ekmele, ihsân-ı ekmele, ihlas-ı ekmele, rıza-yı ekmele, yakın-i ekmele demeli, hayatımızı bu atkılar arasında bir dantela gibi düzgün işlemeye bakar olmalıyız" demezler mi? Muhalefette bu görüşün temsilcisine izafeten imanı ekmele olan birini "ekmek için ekmeleddin'e", "tıpış tıpış gidip oy kullanacaksınız" demezler mi?